

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2ObdoV/16/2019
Identifikačné číslo spisu: 7012200766
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7012200766.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne JUDr. Soni Géciovej, so sídlom Štúrova 44, Košice, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Drevina Trade, spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom Slovenskej jednoty 8, 040 01 Košice, IČO: 36 175 081, zastúpenej Zvara advokáti s. r. o. , so sídlom Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 46 547 878, proti žalovanému JUDr. E. E., nar. XX. H. XXXX, bytom J., o zaplatenie 185 829,70 Eur s príslušenstvom, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Cbi/1/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. mája 2018, č. k. 1Obo/10/2017-210, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 3Cbi/1/2014-176 zo dňa 13. decembra 2016 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 185 829,70 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 185 829,70 € od 17. marca 2011 do zaplatenia. Súčasne rozhodol, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznáva.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že suma 185 829,70 € spolu s príslušenstvom, zaplatenia ktorej sa žalobkyňa domáha, predstavuje škodu, ktorú mal spôsobiť žalovaný ako bývalý správca konkurznej podstaty neefektívnym a nehospodárnym spravovaním a nakladaním s konkurznou podstatou úpadcu, ktoré je v rozpore s ustanovením § 8 ods. 2 a 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zákonov (ďalej aj „zákon č. 328/1991 Zb.“) v spojení s ustanoveniami § 415, § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Obč. zák.“). Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že v prejednávanej veci neboli produkované žiadne konkrétne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné mať za preukázané porušenie právnych povinností žalovaným v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Poukázal na to, že žalobkyňa v spore nenavrhol vykonať dôkazy, ktorými by preukázala opodstatnenosť svojho nároku a v podstate uviedla len jediný dôkaz, a to právoplatné uznesenie konkurzného súdu o schválení konečnej správy. Konštatovanie konkurzného súdu o nehospodárnosti konania správcu v dôvodoch uznesenia, ktorým konkurzný súd schválil konečnú správu, súd prvej inštancie nepovažoval za postačujúce na to, aby dospel k jednoznačnému záveru o spôsobení škody

žalovaným v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, ako to tvrdí žalobkyňa. Pozornosť upriamila na to, že uznesením č. k. XK/XXX/XX-XXX z 20. mája 2010 Krajský súd v Košiciach vo výrokovej časti schválil konečnú správu s príslušným vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu, avšak absentuje výrok o tom, že neboli schválené výdavky správcu, na ktorý odkazuje vo svojej žalobe žalobkyňa. Z tohto dôvodu aj podľa hodnotenia súdu išlo zo strany žalovaného o účinné popretie skutkových okolností tvrdených žalobkyňou. S poukazom na § 237 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) konštatoval, že pri rozhodovaní je viazaný len výrokovou časťou uznesenia, a nie dôvodmi v uznesení, ktoré sú nevykonateľné. Za dôkaz preukazujúci dôvodnosť podanej žaloby preto nemožno považovať samotnú okolnosť, že v dôvodoch uvedeného uznesenia bolo uvedené, že neboli schválené výdavky žalovaného ako správcu konkurznej podstaty. Pri rozhodovaní prihliadol aj na tú skutočnosť, že správca postupuje podľa špeciálneho zákona a nad jeho činnosťou podľa § 12 zákona č. 328/1991 Zb. vykonáva dohľad konkurzný súd. Ďalej tiež poukázal aj na konanie samotných konkurzných veriteľov, z ktorých sa žiaden necítil byť poškodený v súvislosti s konaním žalovaného.

3. V závere odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie vyslovil názor, že ak by súčasná správkyňa konkurznej podstaty, ktorá vystupuje v pozícii žalobkyne, od prevzatia svojej funkcie postupovala v konkurznom konaní s náležitou odbornou starostlivosťou tak, ako to má na mysli § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., mala možnosť najneskôr pri schvaľovaní konečnej správy využiť všetky právne prostriedky, vrátane opravných prostriedkov, aby do konkurznej podstaty úpadcu získala chýbajúce finančné prostriedky. Z obsahu konkurzného spisu však vyplýva, že žalobkyňa ako správkyňa konkurznej podstaty nenapadla opravnými prostriedkami výrokovú časť uznesenia o schválení konečnej správy a v konečnom dôsledku ani rozvrhové uznesenie. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že túto nečinnosť žalobkyne v konkurznom konaní nie je možné následne nahrádzať predmetnou žalobou o náhradu škody. V súvislosti s tým uviedol, že vykonaním rozvrhového uznesenia sa z praktického hľadiska končí konkurzné konanie a samotné zrušenie konkurzu v zmysle § 44 ods. 1 písm. b/ zákona č. 328/1991 Zb. je už len formálnym dôsledkom a konštatovaním ukončenia konkurzu. So zreteľom na uvedené žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. O odvolaní žalobkyne proti rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 15. mája 2018, č. k. 1Obo/10/2017-210 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, pričom odvolací súd sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil. Považoval za správny právny názor súdu prvej inštancie, že súd je viazaný len výrokovou časťou uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. XK/XXX/XXXX o schválení konečnej správy, pričom žiadny z výrokov sa žalovaného netýka a len samotná okolnosť, že v dôvodoch tohto uznesenia súd konštatoval, že neboli schválené výdavky žalovaného ako správcu konkurznej podstaty, sama o sebe nepreukazuje, že žalovaný ako bývalý správca konkurznej podstaty pri výkone svojej funkcie nekonal s odbornou starostlivosťou, pri jej výkone porušil povinnosti, ktoré mu ukladá zákon a v súvislosti s týmto konaním vznikla škoda, rozsah ktorej predstavuje žalobou uplatnenú sumu 185 829,70 Eur. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že bolo na žalobkyni, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno, aby preukázala existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, a to porušenie právnej povinnosti žalovaným, existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Z ustanovenia § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zavinenie, teda ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu sa predpokladá, pričom zákon umožňuje škodcovi sa zbaviť zodpovednosti. V danom prípade bolo na žalovanom, aby preukázal, že škodu nezavinil, avšak žalobkyňa, ak chcela byť v konaní úspešná, bolo jej povinnosťou preukázať, že vznikla škoda a to v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti žalovaným. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno.

6. Odvolací súd súčasne vyslovil, že ani kompletný konkurzný spis v danej veci nemôže byť dostatočným a relevantným podkladom pre rozhodnutie v prejednávanej veci, keďže konkurzné konanie a v súvislosti s ním vykonané dokazovanie sleduje iný účel a je zamerané iným smerom, ako sporové konanie o náhradu škody.

7. Záverom odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje aj so stanoviskom súdu prvej inštancie, ktorý

nesúhlasil s postupom žalobkyne, ktorá nevyužila všetky právne prostriedky na to, aby už skôr získala do konkurznej podstaty prípadné chýbajúce finančné prostriedky, pričom žalobu podala až na základe právoplatného uznesenia konkurzného súdu, ktorým bola schválená konečná správa. Poukázal na to, že v žalobkyňou predloženej správe sa uvádza, že nedisponuje žiadnymi primárnymi účtovnými dokladmi, ktoré by preukazovali výšku vynaložených výdavkov JUDr. E. E., teda žalobkyňa o neodovzdaní dokladov mala vedomosť a preto jej nič nebránilo podať žalobu skôr, ešte pred vyhotovením konečnej správy. Odvolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobkyne, že sa nedomáhala zaplataenia predmetnej sumy titulom náhrady škody, keďže uvedené vyjadrenie odporuje obsahu žaloby, ako aj jej ďalším vyjadreniam. Síce zákon nevyžaduje, aby žalobca v žalobe uviedol právnu kvalifikáciu, žalobkyňa v danom prípade v žalobe opísala nielen skutkový stav, ale uviedla aj konkrétne ustanovenia zákona upravujúce zodpovednosť za škodu.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) podaním zo dňa 21. augusta 2018 dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“), podľa ktorého dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa žalobkyne boli týmito právnymi otázkami: a) či je správne subsumovať žalobu o zaplataenie sumy, ktorú konkurzný súd v uznesení o schválení konečnej správy neschválil pod ustanovenie § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, a b) či je možné odôvodnenie uznesenia o schválení konečnej správy, v ktorej konkurzný súd špecifikuje konkrétne výdavky a dôvod ich neschválenia bez toho, aby povinnosť vrátiť zodpovedajúcu sumu uviedol vo výroku uznesenia, považovať za záväzné pre iné súdne konanie.

9. Dovolateľka zastávala názor, že opakovane preskúmať výdavky správcu v konaní upravujúcom konanie o náhradu škody v prípade, ak tieto výdavky už preskúmal a posúdil v právoplatnom rozhodnutí konkurzný súd, nie je účelné a ani hospodárne. Tvrdila, že konkurzný súd počas konkurzu vykonáva dohľad nad činnosťou správcu a ukladá mu povinnosti súvisiace s postupom v konkurznom konaní. V záverečnej fáze konkurzu, pri prejednaní konečnej správy súd preskúmava hospodárnosť a dôvodnosť výdavkov správcu nielen ex offio, ale aj na základe námietok veriteľov. V danom prípade konkurzný súd nie je viazaný ustanovením § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko právomoc posúdiť výdavky správcu vyplýva priamo zo zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Ak teda správca nie je povinný preukazovať vynakladané výdavky súdu alebo veriteľom, neznamená to, že s finančnými prostriedkami môže nakladať svojvoľne. Správca, ktorý bol v priebehu konkurzu zbavený funkcie, je účastníkom konania o schválenie konečnej správy. Jeho povinnosťou bolo, aby konkrétne námietky k nehospodárnemu alebo neúčelnému vynakladaniu výdavkov v konaní o schválenie konečnej správy vyvrátil a dôvodnosť výdavkov obhájil. V danom prípade Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. XK/XXX/XXXX-XXX . zo dňa 20. mája 2010 schválil konečnú správu predloženú žalobkyňou, pričom ako neúčelné a nehospodárne neschválil výdavky v sume 185 829,70 Eur, ktoré v odôvodnení špecifikoval. Konkurzný súd mal preukázať, že žalovaný vynakladal finančné prostriedky spôsobom, že seba alebo tretie osoby obohacoval. Žalovaný nepreukázal hospodárnosť konkrétnych výdavkov. Tieto výdavky mal žalovaný vrátiť do konkurznej podstaty. Za predpokladu, ak by mala fáza preskúmania a rozhodovania o výdavkoch správcu vyvolať ďalší súdny spor o náhradu škody, bolo by preskúmanie a rozhodovanie súdu úplne zbytočné. Dovolateľka súhlasila, že by bolo správne, ak by konkurzný súd uložil žalovanému vrátiť sumu neschválených výdavkov priamo vo výroku. Súčasne sa domnievala, že odôvodnenie uznesenia o schválení konečnej správy je záväzné pre účastníkov prejednávania konečnej správy, teda aj pre žalovaného. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nezaplatil na výzvu žalobkyne sumu do konkurznej podstaty, žalobkyňa nemala inú možnosť, ako sa dožadovať zaplataenia uvedenej sumy žalobou.

10. Dovolateľka poukázala na to, že ustálená rozhodovacia prax súdov odmieta akékoľvek zasahovanie iného súdu do právomoci konkurzného súdu. Konkurzný súd mal výlučnú právomoc dohľadu a ukladania povinností správcovi, ako i výlučnú právomoc posúdiť výdavky správcu a tieto buď schváliť alebo neschváliť. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku uviedol, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Tvrdila, že ak konkurzný súd preskúmava výdavky správcu, nemala by byť žalobkyňa opätovne zaťažaná povinnosťou znovu preukazovať, že tieto výdavky boli nehospodárne a ich vyplatením spôsobil žalovaný škodu konkurznej podstate. Nesúhlasila s tvrdením odvolacieho súdu, že

„súd je viazaný len výrokovou časťou vyššie citovaného uznesenia, pričom žiadny z výrokov sa žalovaného netýka“. Uznesenie o schválení konečnej správy je rozhodnutím, ktoré je výsledkom osobitného postupu konkurzného súdu. Záväznosť uvedeného rozhodnutia možno posudzovať v kontexte s cieľom a účelom tejto fázy konkurzného konania. Preto, ak žalovaný dobrovoľne nevydal uvedenú sumu, žalobkyňa bola nútená sa jej zaplata domáhať žalobou. Dovolateľka nesúhlasila s tvrdením odvolacieho súdu, že ak žalovaný nevydal novému správcovi účtovné doklady a neboli preukázané výdavky, mala sa domáhať náhrady škody už počas konkurzného konania. Takýto postup bol však v rozpore s cieľom konkurzného konania aj s povinnosťou správcu, ktorý nie je oprávnený posudzovať a zisťovať, ako vynakladal finančné prostriedky predchádzajúci správca. Postup správcu podliehal výlučnej kontrole súdu. Ak správca nevedol správne účtovníctvo, nevie preukázať výdavky, ide o porušenie povinností správcu, ktoré posudzuje a o ktorých rozhoduje konkurzný súd. Ak by právoplatné rozhodnutie konkurzného súdu, ktorý už posúdil výdavky správcu ako nehospodárne, nebolo nespochybniteľným podkladom pre rozhodnutie súdu v konaní o vydanie sumy, dokazovanie splnenia podmienok na náhradu škody v novom konaní a povinnosť uniesť dôkazné bremeno, kladená na žalobkyňu, nedávajú žiadny zmysel. Dovolateľka uviedla, že zákonná úprava prejednávania konečnej správy súdom nepredpokladá vyvolanie osobitného sporového konania o zaplata výdavkov, ktoré konkurzný súd neschválil. V prípade, ak žalovaný odmietol sumu neschválených výdavkov vrátiť do konkurznej podstaty, mal by súd poskytnúť žalobkyňi takú materiálnu ochranu zákonnosti, ktorá bude súladná s cieľom konkurzného konania a oprávnenými záujmami konkurzných veriteľov. V danom prípade bolo nepochybné, že konkurznej podstate vznikla škoda. Súčasne z uznesenia o schválení konečnej správy vyplývalo, že žalovaný konal protiprávne, teda v rozpore s odbornou starostlivosťou. Dovolateľka za nesporné považovala preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného. Súčasne bola ustálená aj výška škody a špecifikovaná v odôvodnení uznesenia o schválení konečnej správy. Záverom dovolateľka uviedla, že nebol daný dôvod na skúmanie podmienok na náhradu škody, pretože o konkrétnych výdavkoch žalovaného ako škode spôsobenej konkurznej podstate rozhodol konkurzný súd, tak že neschválil výdavky správcu. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 185 829,70 Eur spolu s príslušenstvom, alebo rozsudok odvolacieho súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

11. Žalovaný sa podaním zo dňa 5. októbra 2018 vyjadril k dovolaniu žalobkyne a uviedol, že rozsudky súdov nižších inštancií považuje za správne a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

12. K vyjadreniu žalovaného sa žalobkyňa nevyjadrila.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj "najvyšší súd" alebo „dovolací súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

14. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

15. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

16. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

17. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená

podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

18. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno b/ C. s. p. by mal dovolateľ

- a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil
- b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne
- c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

19. Pokiaľ má dovolací súd rozhodnúť, či ide o otázku zásadného významu, ktorá doposiaľ ešte nebola odvolacím súdom riešená, musí ísť o dovolateľom tak nastolenú otázku, aby boli z nej zrejmé atribúty pre jej položenie, to jest jej konkretizácia, uvedenie jej nesprávneho posúdenia a aj posúdenie, ktoré dovolateľ považuje za správne. Zároveň musí ísť o otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu vid' aj 3Obdo/28/2018, 3Obdo/64/2018).

20. Uvedenému musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa, pokiaľ ide o vymedzenie prípadnej nesprávnosti právneho posúdenia odvolacím súdom, a pokiaľ ide o uvedenie právnej argumentácie, ako mal podľa jeho názoru odvolací súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky - ktorá musí byť pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca - ale aj na to, aby právna otázka (a dovolateľom predložené právne posúdenie veci) mala oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko dovolací súd je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd.

21. Dovolateľkou vymedzená prvá otázka znela: či je správne subsumovať žalobu o zaplatenie sumy, ktorú konkurzný súd v uznesení o schválení konečnej správy neschválil pod ustanovenie § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľka uviedla otázku, ktorá podľa nej nebola odvolacím súdom riešená, avšak neuviedla jej nesprávne právne posúdenie a posúdenie, ktoré považuje za správne. Dovolací súd sa môže iba domnievať, že dovolateľka nesúhlasila s tým, že jej nárok na zaplatenie sumy voči žalovanému ako bývalému správcovi konkurznej podstaty súdy posúdili ako nárok na náhradu škody podľa ustanovení § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, avšak z obsahu podanej žaloby jasne vyplývalo, že dovolateľka ako žalobkyňa sa uvedeného nároku domáhala z titulu náhrady škody, pričom súčasne poukázala aj na relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa aj v podanom dovolaní argumentovala, že boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka. Síce zákon nevyžaduje, aby žalobca uviedol v žalobe právnu kvalifikáciu, v danom prípade žalobkyňa sama aplikovala ustanovenia o náhrade škody na ňou opísaný skutkový stav. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd konštatuje, že uvedená otázka nie je otázkou právnou, zameranou na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavuje otázku hypotetickú, ktorá v ďalšom konaní nemôže mať vplyv na meritórne rozhodnutie. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu jasne vyplývalo, že žalobkyňa sa zaplatenia sumy domáhala z titulu nároku na náhradu škody, preto ňou položená otázka nemá vplyv na meritórne rozhodnutie súdu. S poukazom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene vymedzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

22. Druhou otázkou vymedzenou dovolateľkou bolo, či je možné odôvodnenie uznesenia o schválení konečnej správy, v ktorej konkurzný súd špecifikuje konkrétne výdavky a dôvod ich neschválenia bez toho, aby povinnosť vrátiť zodpovedajúcu sumu uviedol vo výroku uznesenia, považovať za záväznú pre iné súdne konanie. Dovolateľka mala za to, že konkurzný súd má výlučnú právomoc dohľadu a ukladania povinnosti správcovi, ako i výlučnú právomoc posúdiť výdavky správcu a tieto buď schváliť alebo neschváliť. Ak teda o výdavkoch rozhoduje výlučne konkurzný súd, nemal by byť žalobca zaťažený povinnosťou znovu preukazovať, že tieto výdavky boli nehospodárne a ich vyplatením žalovaný spôsobil konkurznej podstate škodu. Tvrdila, že záväznosť uznesenia o schválení konečnej správy bolo žiaduce posudzovať v kontexte s cieľom a účelom tejto fázy konkurzného konania.

23. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedenú otázku dovolateľky poukazuje na jednotlivé zákonné ustanovenia.

24. Podľa § 66e zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného v čase podania žaloby, podľa

ktorého na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku,1), ak tento zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 66 f citovaného právneho predpisu, ustanovenia § 221 ods. 1 písm. a/ a § 228 až 243d Občianskeho súdneho poriadku sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú.

26. Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

27. Podľa § 228 ods. 1 citovaného právneho predpisu, výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

28. Podľa § 234 ods. 2 citovaného právneho predpisu, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

29. Z obsahu uvedených zákonných ustanovení je tak zrejmé, že na uznesenie ako formu rozhodnutia vydané v konkurznom konaní sa primerane použijú ustanovenia C. s. p. upravujúce náležitosti rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozsudku, ale i uznesenia, nie je záväzné - v zmysle všeobecne záväzných procesných predpisov je totiž záväzný len výrok rozsudku, uznesenia. Na tento záver je potrebné myslieť predovšetkým v prípadoch, keď účastníci, ktorí medzi sebou vedú viacero súdnych sporov, v jednom zo súdnych sporov poukazujú na skutkové či právne závery súdu vyjadrené v odôvodnení rozsudku vyhláseného v inom súdnom spore. Súdy nemôžu závery vyslovené v odôvodnení iného súdneho rozhodnutia ohľadom najrôznejších prejudiciálnych otázok nekriticky preberať; skutkové či právne otázky, o ktorých nebolo záväzne rozhodnuté výrokom rozsudku, či uznesenia, si musia vyhodnotiť samé, a to pomocou dokazovania a následného samostatného vyporiadania sa so zisteniami, ktoré z dokazovania vyplynú. Ak tak súdy v konkrétnom prípade neučinia a závery vyplývajúce (len) z odôvodnenia iného súdneho rozhodnutia prevezmú ako postavené naisto, je nutné takto prevzaté zistenia pre účely súdneho rozhodnutia považovať za nedostatočné a na základe tejto nedostatočnosti je následne možné podaným odvolaním žiadať zrušenie takto prijatého rozhodnutia (viď rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/310/2015 zo dňa 28. septembra 2015).

30. S ohľadom na uvedené preto otázku nastolenú žalobkyňou nepovažoval dovolací súd za otázku zásadného právneho významu, ktorá dosiaľ nebola riešená, nakoľko odpoveď na túto otázku vyplýva z príslušných citovaných zákonných ustanovení a súčasne dal odpoveď na túto otázku žalobkyne aj odvolací súd. Skutočnosť, že sa dovolateľka nestotožnila s odôvodnením odvolacieho súdu nezakladá prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. V tejto súvislosti dovolací súd dopĺňa, že uvedené uznesenie o schválení konečnej správy nemôže byť a ani nie je nespochybniteľným podkladom pre rozhodnutie súdu v inom konaní, nakoľko nielen z jeho výroku nevyplýva povinnosť žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty vydať peňažné prostriedky, taktiež táto skutočnosť nevyplýva ani z jeho odôvodnenia, ako to tvrdila žalobkyňa. Konkurzný súd neschválil výdavky žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty z dôvodu, že neboli podložené žiadnymi dokladmi, avšak z uvedeného žiadnym spôsobom nevyplýva, že žalovaný vynakladal finančné prostriedky spôsobom, že obohacoval seba alebo iné osoby. Uvedené tvrdila žalobkyňa, ktorú skutočnosť však v priebehu konania nepreukázala.

31. Nakoľko v rozhodovanej veci prípustnosť dovolania nebola založená podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.